

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 22-a după Rusalii | *Bogatul nemilostiv* (Luca 16, 19-31)

Între rai și iad există comunicare dar nu comuniune

Sărăcia singură nu e de ajuns pentru mântuire, ci necesită și a mulțumi lui Dumnezeu pentru toate și a-L lauda. La fel cum bogăția nu e cale sigură spre pieire atâta timp cât este întrebuințată cu folos, adică pentru a-i ajuta pe cei săraci cu dragoste.

Fiecare duminică poartă un mesaj, de la Dumnezeu pentru noi. Mesajul de obicei ne muștră, ne-ncurajează, ne-ntărește, ne dă un exemplu de urmat, și în general Dumnezeu nu vrea doar să auzim mesajul ci să și acționăm. Mesajul pildei de astăzi este clar și simplu și ușor de-nțeles: să-i ajutăm și pe cei săraci din puținul nostru, dar la o privire atentă apar și alte înțelesuri subtile.

Noi întotdeauna vrem mai mult, vrem să fim mereu fericiți, vrem să nu suferim nicio dată. Noi oamenii vrem să ajungem în împărăția cerurilor și vrem ca numele noastre să fie trecute în cartea vieții și să fie pomenite în ceruri de Dumnezeu. La evrei numele era același ca și persoana, adică numele cuprindea și persoana. În aceasta parabolă Iisus nu-i dă numele bogatului care se va duce în iad pentru nemilostenia lui, dar îi dă numele săracului Lazăr, care înseamnă "Dumnezeu este

întărirea mea".

Numele săracului Lazăr este vrednic de pomenire căci și-a dus viața așa cum a primit-o de la Dumnezeu, fără să cărtească și fără să fie nemulțumitor, având probabil în inimă nădejdea și credința că va veni o zi când lucrurile se vor schimba, când îi va fi mai bine. Bubele lui Lazăr sunt semnele păcatelor lui, pentru care își ia pedeapsa aici pe pământ.

IPS Antonie Plămădeală spune că numele păcătoșilor nu sunt vrednice de pomenire, dar ale dreptilor da. Se mai menționează că după moartea celor doi, doar bogatul "a fost îngropat", poate pentru că îngroparea e moartea sufletească, e acoperirea cu toate păcatele la sfârșitul vieții.

Din aceasta pildă ne mai dăm seama că între rai și iad există o oarecare comunicare dar nu comuniune.

Am auzit vorbindu-se că unii oameni nu vor crede că există rai și iad, dacă nu va

învia cineva din morți ca să se-ntoarcă și să le spună cum e acolo și ce e acolo. Dacă un om se va scula din morți va putea povesti apropiaților săi ce e acolo și cu siguranță ei îl vor crede și se vor minuna. Apoi cei din familia sa vor povesti și ei altora la rândul lor, dar de data aceasta ceilalți nu vor crede toți, căci unii poate nici nu l-au cunoscut pe cel înviat. Dar apoi și aceștia vor povesti altor, dar ei vor fi și mai puțin credibili și tot așa. Și astfel un om înviat va putea influența câțiva oameni pentru că ceilalți nu-l vor crede. Iar dacă-l vor crede cei din timpul lui, oare peste 20, 30 de ani, sau peste 100 de ani îl va mai crede cineva? Probabil că nu.

De înviat a înviat Cineva, a înviat chiar Iisus Hristos care este și Dumnezeu și om și apostolii Lui au mărturisit și au vorbit în toată lumea tuturor că El a înviat. Dovadă că oamenii cred că El a înviat sunt miile de biserci din fiecare țară în care se retrăiește în fiecare duminică jertfa Lui pe cruce și Învierea Lui.

Un alt lucru era că Lazăr era resemnat cu sărăcia lui, nu cărtea în fața lui Dumnezeu, era un drept, dovadă că a ajuns în rai. Astfel, sărăcia singură nu e de ajuns pentru mântuire, ci necesită și a mulțumi lui Dumnezeu pentru toate și a-L lauda. La fel cum bogăția nu e cale sigură spre pieire atâta timp cât este întrebuințată cu folos, adică pentru a-i ajuta pe cei săraci cu dragoste.

Claudiu Balan

Sursa: ortodoxiatinerilor.ro

„Nu te teme să afirmi că neamul nostru este dintru începuturile lui creștin și ortodox”

4. Credință și Prietenie

Iată, tânărul meu prieten, că am ajuns la jumătatea drumului pe care l-am început împreună cu tine, în prima miercuri de dinaintea Postului Mare, din săptămâna numită „a brânzei”. Atunci ți-a răsunit pentru prima dată *chemarea* pe care urechile tale însetate de adevăr au primit-o, iar sufletul tău dornic de absolut a urmat-o. Pe atunci eram singur, dar știam că glasul meu nu era *vox clamantis în deserto*, căci erau cuvintele lui Iisus; știam că vorbele prin care îți spuneam: „*Pregătește calea Domnului, drepte fă cărările Lui spre inima ta!*”, vor pătrunde în urechile tale.

Și nu m-am înșelat, căci iată câți suntem astăzi aici ca să ne mărturisim, chiar și numai în inima noastră, credința în Hristos și dragostea unora față de alții. De ce te-am numit prietenul meu și de ce mi-am dat sufletul în inima ta, tinere? De ce am crezut în tine până la a te implica în actele mele de credință, până la a-mi pune viața pentru tine? Pentru că duhul meu a cunoscut sufletul tău, încă înainte de a-mi fi auzit tu cuvintele și încă înainte ca eu să te fi văzut.

Îți știam neliniștea și frământarea, nefericirea și suferința. Înțelesesem încă de pe atunci că răutatea ta era un scut împotriva lumii, iar bravada ta – o apărare pentru rănile tale. Pentru că tu ești prietenul meu; ne leagă o prietenie pe care nimic și nimeni n-o poate desființa, deoarece libertatea noastră este garantată de Iisus, iar temelie iubirii noastre este El, Cel Înviat, Care ne-a spus: „De acum nu vă voi mai numi slugi, căci sluga nu știe ce face stăpânul ei; ci vă voi numi pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute” (Ioan 15, 15).

Cine ți-a mai mărturisit asemenea adevăruri? Din toate părțile te înconjoară o atmosferă de mister, ca un complot urzit de cei mari. O rețea selectivă nu lasă să ajungă la tine decât ceea ce aservește unei singure idei sau concepții impuse. Unde este libertatea ta de opțiune și unde este cuvântul tău? Unde este nobila libertate dată ție de Dumnezeu, în baza căreia poți avea satisfacția de a răspunde în fața istoriei? Atunci de ce să mă mir că nu știi ce este libertatea, nici cum s-o folosești? De ce să mă mir că nu știi cu adevărat ce înseamnă prietenia și iubirea, nici cui să le dai, nici cum să le păstrezi? Cine din lumea aceasta îți este prieten adevărat, sau cine „și-ar pune sufletul” pentru tine?

Din orice grupare socială ai face parte, ești mereu exclus de la raționamentele de bază, singurele care le justifică existența ca fenomene sociale. Orice excludere de la a-

ceste justificări te aruncă în postura de sclav. Există o taină socială și filosofică de la care ești sistematic îndepărtat, oferindu-ți-se doar concluzia. Cu autoritate. Dacă ești inapt să cunoști calea prin care se ajunge la concluzii, de ce ai fi apt să cunoști concluzia? Iar dacă ești apt, atunci de ce această taină? Se teme cineva de dreapta ta judecată? Sau de libertatea ta? Sau de prietenia ta? Poate să fie credința religioasă obiectul unei interdicții?

Sclavajul de idei este la fel de greu ca orice sclavaj. Iisus îți oferă, prin Biserica, taina adâncă a dumnezeirii și a prieteniei Lui. Nu mai ești rob, ci prieten, de vreme ce ți se dezvăluie taina lucrurilor divine. De mult eziți să-L alegi pe Iisus ca prieten. Îți era poate teamă de oceanul de libertate în care trebuia să te afunzi. Dar Iisus te alesese cu mult înainte ca tu să-l fi auzit glasul: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și roada să aduceți, iar roada voastră să rămână” (Ioan 15, 16).

Alegerea a fost făcută demult, fiindcă Hristos te-a iubit dintotdeauna, tinere, iar acum tu ai răspuns chemării Lui. De-acum ești rânduit să mergi și să aduci roade care să rămână. Să fii, pentru lumea în care trăiești, un profet al lui Hristos. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși și fiecare om să-ți fie prieten. Să propovăduiești prin actele tale această iubire unică și nelimitată, care-l ridică pe om de la treapta de rob la aceea de prieten al lui Dumnezeu. Să fii profetul acestei iubiri liberatoare, care te scoate de sub orice constrângere, redându-te ție integral, pentru că tu însuși să te oferi lui Dumnezeu.

Cea mai înjositoare aservire a ta este aceea prin care ți se interzice orice zbor teologic, orice încercare de a transcende iminentul și prizonieratul lui. „Tu ești robul voinței mele – pare a ți se spune – și voința mea îți interzice să crezi altceva decât ceea ce eu îți îngădui să crezi!” De ce ți se interzice puțința de a părăsi spațiul în care ești prizonier al simțurilor și al rațiunii tale? De ce ți se impune ca real numai ce intră în această circumscriere, iar restul e declarat ficțiune? Și atunci, mai ales, de ce nu ți se îngăduie să pătrunzi cu propria ta cunoaștere în această așa-numită ficțiune, ca s-o spulberii? Nu cumva există temerea că „ficțiunea” este mai reală decât ceea ce ți se impune drept realitate?

Un sistem filosofic sau teologic (și, mai ales, unul de trăire) nu poate fi desființat din afara lui. Din acest punct de vedere, el rămâne o realitate inexpugnabilă pentru asediator. Fraze ca „Religia a fost creată de clasele exploatoare” nu mai sunt astăzi în stare să stârneasă nici măcar un zâmbet. Ele sunt pur și simplu ignorate. Iar ție, pentru că ești tânăr, ți se cere să iei în serios argumentația vreunei „Bibliei hazlii” sau vreunei „Anti-

cazaniei” din „Scânteia Tineretului”, care se întemeia numai pe interdicția de a i se răspunde! Libertatea înseamnă eliberarea de păcat și de moarte în Hristos, iar în plan social lupta ideilor. La noi, ateismul are un curs forțat și din ce în ce mai restrâns.

Viața nu stă în autoritatea de stat. Credința este însă în plin asalt, căci este un fapt de viață. Autoritarismul aservește, credința eliberează. Am citit în „Contemporanul” din 11 noiembrie 1977, sub titlul „Cu atei despre Religie”, declarațiile unor tineri la o anchetă făcută de reporterul revistei. Orice anchetă pe temă religioasă devine la noi sursă de neliniște și de teamă, deoarece a fi credincios este, pentru oficialitate, aproape o trădare. Dar tinerii de care vă vorbesc – toți membri ai PCR – au răspuns conform cu credința lor, iar credința lor i-a făcut liberi. Vă îndemn pe voi toți să citiți acest articol din „Contemporanul”, organ oficios de ideologie materialistă al PCR. Veți vedea acolo ca tinerii anchetați s-au eliberat de sclavia teroarei, care ar fi putut să-i determine să-și ascundă adevărata credință și să facă declarații formale de ateism. Ei au biruit însă instinctul de conservare și și-au afirmat public și curajos credința și libertatea de opțiune pentru ea. Ei au ales deschis pe Hristos și Biserica Lui. Erau toți tineri ca tine, prietenul meu, și tot ca tine de buni, de generoși, de bravi. Erau prietenii noștri. De aceea s-au și găsit unii dintre voi care să le scrie cuvinte de prețuire și de încurajare, prin care voi ați să le spuneți că nu sunt singuri, ca toți cei mai buni cred ca ei, iubesc ca ei, vor să se exprime liber ca ei.

Prietene, ne leagă această infinită iubire a lui Hristos, ne leagă organic credința în El. Și ne leagă prietenia noastră comună, căci toți oamenii suntem prieteni de-ai lui Hristos. Nu te teme, tinere, să te afirmi ca prieten al Lui. Nu te teme să respingi o ideologie ateistă, care urmărește să-ți anuleze sufletul ca entitate metafizică, sau măcar să-ți-l schilodească. Nu te teme să afirmi că neamul nostru este dintru începuturile lui creștin și ortodox, că douăzeci de ani de ateism impus și de propagandă nu-i pot opri aspirația spre absolut. Crede și iubește! Credința te face liber, iubirea te unește. Vei fi liber în unirea cu Iisus Hristos și vei rămâne în dragostea Lui. Iată cât de sus ai ajuns, prietene, încât ești acum prietenul lui Hristos! Pentru aceasta te iubesc, tinere; și pentru aceasta cred în tine.

Cuvânt rostit în Biserica Radu-Vodă, în cea de-a treia miercuri din Postul Mare, la 29 martie 1978. La cel de-al patrulea cuvânt, ușa bisericii a fost închisă din dispozițiile organelor represive, astfel încât tinerii au fost nevoiți să se adune în curte iar părintele le-a vorbit din pridvor.

(Preot Gheorghe Calciu - 7 cuvinte către tineri, ediție îngrijită de Răzvan Codrescu, Editura Anastasia, București, 1996, pp. 37-42)

(Sursa: ortodoxiatinerilor.ro)